

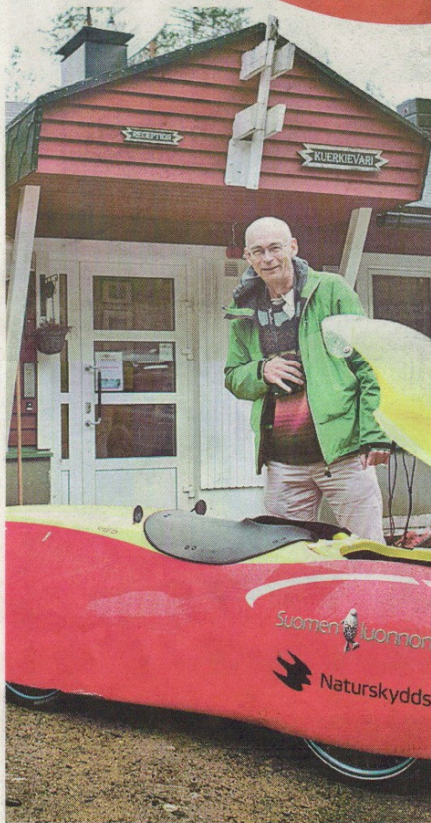
Yhden miehen punakeltainen ekoteko

"Yleisesti ajatellaan, että jos on paljon rahaa, ollaan rikkaita. Kun panin ensin isän arkkuun ja sitten äidin, mietin, että sinne ei lähde mitään matkaan. Ainoa rikkautemme ovat lapset ja lapsenlapset", Urpo Taskinen toteaa tavastaan katsoa maailmaa ja kimmokkeestaan tehdä luonnonsuojelutyötä.

Yllä: Urpo Taskinen punakeltaisen kiiturinsa putkoissa. Taskinen kehuu velomobiilia kevyeksi polkeaa.

Taskinen saapui Suomen luonnonsuojeluliiton Lapin piirin kokoukseen velomobiilillaan. Kokous pidettiin Hotelli Kuerkievarissa, joka sijaitsee Kuertunturin alarinteessä. "Pakko myöntää, että tuossa viimeisessä mäessä meinasin usko loppua", Taskinen nauraa.

Alla: Kun tavarat ja mies ovat kyydissä, menopelillä on painoa noin 140 kiloa. Tyhjänä velomobiili painaa 35 kiloa.

Vielä reilut kymmenen vuotta sitten **Urpo Taskisen** pihassa Ruotsin Vittangissa seiso kaksi autoa. Taskinen katseli autojaan ja poti vakavamman puoleista ilmastoahdistusta.

– Olen biologi ja luennoinut ympäristöasioista aika kauan. Sitten minulle selvisi, että olen käsittänyt ilmastomuutoksen suhteen jotain aivan väärin: ei olekaan kyse sadoista vuosista, vaan kymmenistä.

– Ja siinä menivät yönet. Mies valvoi yöt ja mietti, kuinka akuutti tilanne on.

– Akuuttikaan ei ole tarpeeksi voimakas sana, hän huokaa.

Vuonna 2009 Taskisen pihasta tuli autovapaa. Nyt tilalla on kaksi velomobiilia eli kinneriä, katettua polkupyörää.

– Tiedän, ettei tämä ole mikään ratkaisu. Tämä on symbolinen teko, minun tapani ottaa kantaa, Taskinen linjaa.

– Laskin, että hiilidioksidipäästöjä tulee vuodessa tonnin verran vähemmän, kun käytän veloa enkä autoa. Ja jos tämä liikemismuoto yleistyisi, olisi se hyväksi kansanterveydellemme.

Velo vei mennessään

Kantaa ottaminen tuntuu lihaksissa. Taskinen polkee velomobiilillaan kaikkialle – tällä kertaa Ylläkselle Suomen Luonnonsuojeluliiton kokoukseen.

– 200 kilometriä on normaali matka päivässä, sen jaksaa. Olen polkenut pisimmillään 310 kilometriä päivän aikana, Taskinen ynnälee.

Viime vuonna kilometrejä tuli

kaikkineen 8500.

– Täytyy muistaa, että velo on paljon kevyempi polkeaa kuin normaali pyörä. Kun vauhtia on 30 kilometriä tunnissa, velo on 3–4 kertaa kevyempi kuin normaali pyörä. Tyhjänä pyörä painaa noin 35 kiloa, lastattuna ja minä kyydissä 140 kiloa.

Velomobiilit eivät tulleet Taskisen elämään heti autojen lähdettyä. Alkuun mies ja hänen kumppaninsa sotkivat perinteisillä maantiefillareilla.

”

Ihan näillä näppäimillä Taskisen talon katolle nousee aurinkopaneelit. – Ovat muuten ensimmäiset Vittangin kylässä, Taskinen kertoo.

– Suunnittelin vuonna 2013, että ajan pyörällä Kiinaan. Se olisi ollut eräänlainen ilmastotempaus. Löysin ihmisen, joka halusi lähteä mukaani, ja päätimme tehdä testilenkin. Sen reissun aikana minä törmäsin terveydelisiin ongelmiin ja totesin, että ei onnistu.

Kiinan reissu jäi, mutta tieto velomobileista kantautui Taskisen korviin.

– Olin heti, että wau! Pääsin

kokeilemaan veloa etelässä. Rahaa minulla ei ollut, mutta tilasin sellaisen silti, Taskinen nauraa.

– Ja yksinhän ei ole kenenkään hyvä olla, ei edes velomobiilin.

– Kerroin arpillpäivänä 1. toukokuuta Tarjalle, että olen ostanut sillekin velon. Eihän se uskonut, ennen kuin näki.

Pieniä ekotekoja

Taskisen ekoteot eivät jää vain pyöräilyyn. Perheen kotona pyritään syömään veegaanisesti, mutta:

– Sitäkin teemme maalaisjärjellä. Kun kaupassa ollaan viskaamassa alennukseen laitettuja lihatuotteita pois, ne on järkevämpi ostaa ja syödä, ettei synny hävikkiä.

Ihan näillä näppäimillä Taskisen talon katolle nousee aurinkopaneelit.

– Ovat muuten ensimmäiset Vittangin kylässä, Taskinen kertoo.

– Minä ajattelen niin, että kustannus romahtaneesta planeetasta on vielä isompi kuin kustannus aurinkopaneeleista. Yleisesti ajatellaan, että jos on paljon rahaa, ollaan rikkaita. Kun vuosina 2017 ja 2018 panin ensin isän arkkuun ja sitten äidin, mietin, että sinne ei lähde mitään matkaan. Ainoa rikkautemme ovat lapset ja lapsenlapset.

Satu